

Sygn. akt VII Ua 59/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Sędziowie: SO Włodzimierz Czechowicz (spr.)

SO Renata Gąsior

Protokolant st. sekr. sądowy Monika Olszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 listopada 2015 r. w W.

sprawy K. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 czerwca 2015 roku sygn. akt VI U 241/14

uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Marcin Graczyk SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej K. P. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12 kwietnia 2014 r. do dnia 29 kwietnia 2014 r., w pozostałej części uchylił zaskarżoną decyzję oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującej K. P. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że K. P. cierpi na dolegliwości bólowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa od marca 2013 r. Dolegliwości te pojawiły się po porodzie. Ubezpieczona jest zatrudniona na stanowisku Dyrektora Regionalnego firmy architektonicznej. W lutym 2014 r. nastąpiło nasilenie dolegliwości. Odwołująca była leczona w (...) w Ł. i przebywała na zasiłku chorobowym w okresie od dnia 13 lutego 2014 r. do dnia 26 lutego 2014 r., z powodu schorzenia oznaczonego symbolem M70. W tym czasie odbyła serię zabiegów rehabilitacyjnych. Następnie przebywała na zasiłku chorobowym w okresie od dnia 27 lutego 2014 r. do dnia 12 marca 2014 r., także z powodu schorzenia oznaczonego symbolem M70. W tym czasie wykonywała ćwiczenia indywidualne. W badaniu

rentgenowskim stwierdzono kręgozmyk II° L5, prawostronną skoliozę, spłylenie lordozy lędźwiowej. Na kolejnym zasilku chorobowym, wywołanym tym samym schorzeniem, przebywała w okresie od dnia 13 marca 2014 r. do dnia 26 marca 2014 r. Następnie K. P. otrzymała zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy (seria (...)) na okres od dnia 27 marca 2014 r. do dnia 9 kwietnia 2014 r., wystawione przez chirurga ortopedę traumatologa. W tym czasie miała zalecone wykonywanie ćwiczeń indywidualnych, unikanie ciężkiej pracy fizycznej. W okresie od dnia 9 kwietnia 2014 r. nastąpiło u niej nasilenie dolegliwości bólowych odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Z tego powodu, podczas wizyty w Gabinetzie Ortopedycznym w dniu 9 kwietnia 2014 r. otrzymała dużą dawkę leku przeciwzapalnego O. 150 mg i dużą dawkę leku M. N., będącego kompleksem wielowitaminowym podawanym w dolegliwościach bólowych kręgosłupa o różnym podłożu. Kolejne zaświadczenie lekarskie (...), wystawione przez tego samego specjalistę, dotyczyło okresu od dnia 10 kwietnia 2014 r. do dnia

29 kwietnia 2014 r. W tych okresach schorzenie odwołującej również zostało oznaczone symbolem M70. Ponadto odwołująca otrzymała dodatkowe zaświadczenie lekarskie na okres od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia 18 kwietnia 2014 r. od lekarza pediatri, z powodu konieczności sprawowania osobistej opieki nad chorym dzieckiem.

Organ rentowy podjął decyzję o kontroli zasadności zaświadczenia lekarskiego

o czasowej niezdolności do pracy ubezpieczonej za okres od dnia 27 marca 2014 r. do dnia

9 kwietnia 2014 r. W celu przeprowadzenia kontroli, badanie przez lekarza orzecznika ZUS zostało wyznaczone na dzień 11 kwietnia 2014 r. W wyniku przeprowadzonego w dniu

11 kwietnia 2014r. badania lekarskiego, lekarz orzecznik ZUS uznał ubezpieczoną za zdolną do podjęcia pracy. Nie stwierdzono ograniczenia ruchomości odcinka L-S kręgosłupa, ani zespołu neurologicznego. Tym samym organ rentowy uznał, iż zaświadczenie lekarskie (seria (...)) utraciło ważność od dnia 12 kwietnia 2014 r., tj. od dnia następnego po dniu badania. W konsekwencji powyższego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. decyzją z dnia 15 kwietnia 2014r. odmówił K. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12 kwietnia 2014 r. do dnia 9 czerwca 2014 r. Wydając zaskarżoną decyzję organ rentowy błędnie przyjął, iż niezdolność do pracy została orzeczona na okres do dnia 9 czerwca 2014 r.

Sąd I instancji ustalił ponadto, że biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii po przeprowadzeniu badania odwołującej, analizie dokumentacji medycznej, a także przeprowadzeniu wywiadu stwierdził bolesność uciskową wyrostków kolczystych kręgów L4, L5, S1 i obustronnie stawów krzyżowo – biodrowych. Wskazał, iż objawy rozciągowe obustronnie są ujemne, zaś siła mięśniowa kończyn dolnych jest pełna. Biegły wskazał, iż odwołująca była niezdolna do wykonywania pracy zarobkowej w okresie od dnia 12 kwietnia 2014 r. do dnia 29 kwietnia 2014 r. Schorzenia kręgosłupa stwierdzone u odwołującej mogą powodować dolegliwości bólowe, promieniujące do kończyn dolnych. Leczenie jest prowadzone w ramach zasiłku chorobowego, może być długotrwałe, wieloetapowe i wielokierunkowe. Natomiast biegły sądowy z zakresu neurologii po przeprowadzeniu badania i analizie dokumentacji medycznej, wydając opinię, opierał się na analizie i opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii. W aktach sprawy nie znajdowała się żadna dokumentacja neurologiczna. W oparciu o analizowane dane przyjął, iż odwołująca ma umiarkowany stopień kręgozmyk w okolicy kręgu L5. Odwołująca nie wykonywała badań neuroobrazowych. Wskazał, iż badający ją ortopeda nie stwierdził objawów ubytkowych

w stanie neurologicznym, w tym bólowego zespołu korzeniowego. Jednocześnie potwierdził, iż także w przeprowadzonym przez niego badaniu takich objawów nie stwierdza. Zdaniem biegłego, brak było przesłanek do orzeczenia, że z przyczyn neurologicznych odwołująca między dniem 12 kwietnia 2014 r., a dniem 9 czerwca 2014 r. była niezdolna do pracy.

U osoby mającej defekt dolnego odcinka kręgosłupa w postaci skoliozy i kręgozmyku II° bóle przeciążeniowe są naturalnym zespołem dolegliwości.

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów złożonych w toku postępowania, w tym dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego. Dodatkowo Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego na opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii. Dowody te Sąd uznał za wiarygodne, wzajemnie się uzupełniające i tworzące spójny stan faktyczny.

W ocenie Sądu Rejonowego opinia biegłego sądowego ortopedy była wnikliwa, rzetelna, a dodatkowo została wydana po przeprowadzeniu badania odwołującej i po analizie zgromadzonej dokumentacji lekarskiej. Przy tym brak było jakichkolwiek podstaw, by opinii odmówić mocy dowodowej.

Jednocześnie Sąd Rejonowy uznał, że opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Niezdolność do pracy została bowiem stwierdzona przez lekarza ortopedę, który wystawił zwolnienie lekarskie w związku z dolegliwościami ortopedycznymi, a nie neurologicznymi, zaś biegły sądowy z zakresu neurologii stwierdził, iż przy skoliozie i kręgozmyku II° dolegliwości bólowe mogą występować, co uzasadnia uznanie odwołującej za niezdolną do pracy z przyczyn ortopedycznych. Nie uzasadnia natomiast uznanie jej za niezdolną do pracy z przyczyn neurologicznych.

Sąd Rejonowy ocenił zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów, jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, że przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była zasadność decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odmawiającej K. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12 kwietnia 2014 r. do dnia 9 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy zważył, że organ rentowy przeprowadził kontrolę zasadności zaświadczenia lekarskiego o czasowej niezdolności do pracy. W wyniku przeprowadzonego w dniu 11 kwietnia 2014 r. badania lekarskiego, lekarz orzecznik ZUS uznał ubezpieczoną za zdolną do podjęcia pracy. Nie stwierdzono ograniczenia ruchomości odcinka L-S kręgosłupa, ani zespołu neurologicznego. Tym samym organ rentowy uznał, iż zaświadczenie lekarskie (seria (...)) utraciło ważność od dnia 12 kwietnia 2014 r., tj. od dnia następnego po dniu badania.

W toku postępowania Sąd Rejonowy przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii oraz neurologii. Przy ocenie opinii wydanych w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu.

Sąd Rejonowy zważył, że biegły sądowy z zakresu ortopedii z całą stanowczością stwierdził, iż przy skoliozie i kręgozmyku II° dolegliwości bólowe mogą występować, co uzasadnia uznanie odwołującej za niezdolną do pracy w okresie od dnia 12 kwietnia 2014 r. do dnia 29 kwietnia 2014 r. Natomiast biegły sądowy z zakresu neurologii nie uznał odwołującej za niezdolną do pracy z przyczyn neurologicznych, ale przyznał, że schorzenia, na które cierpi uzasadniają uznanie jej za niezdolną do pracy z przyczyn ortopedycznych. Wobec czego Sąd I instancji stwierdził, iż opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii nie miała znaczenia do rozstrzygnięcia sprawy. Niezdolność do pracy została bowiem stwierdzona przez lekarza ortopedę, który wystawił zwolnienie lekarskie w związku z dolegliwościami ortopedycznymi, a nie neurologicznymi, a jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, właśnie z przyczyn ortopedycznych odwołująca była niezdolna do pracy. Mając na uwadze treść wydanych i przytoczonych w sprawie opinii, Sąd Rejonowy przychylił się do ustaleń biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii, uznając twierdzenia w niej zawarte za swoje własne, tj. uznając odwołującą za niezdolną do pracy z przyczyn ortopedycznych w okresie od dnia 12 kwietnia 2014 r. do dnia 29 kwietnia 2014 r.

Jednocześnie Sąd Rejonowy uchylił zaskarżoną decyzję w pozostałym zakresie. Organ rentowy orzekł o niezdolności do pracy w okresie od dnia 12 kwietnia 2014 r. do dnia 9 czerwca 2014 r. Odwołująca natomiast na zwolnieniu lekarskim przebywała jedynie do dnia 29 kwietnia 2014 r., zaś okres od dnia 30 kwietnia 2014 r. do dnia 9 czerwca 2014 r. w ogóle nie powinien podlegać kontroli organu rentowego, bowiem w tym czasie odwołująca nie przebywała na zwolnieniu lekarskim i za ten okres nie przedstawiła organowi rentowemu zaświadczenia o niezdolności do pracy. Nie ulegało wątpliwości w ocenie Sądu Rejonowego, że organ rentowy nie może dokonywać kontroli zaświadczenia lekarskiego za okres, który nie jest objęty zaświadczeniem lekarskim. ZUS w niniejszym przypadku odmówił prawa do zasiłku chorobowego na przyszłość, bo do dnia 9 czerwca 2014 r., pomimo że niezdolność do pracy odwołującej była określona w zaświadczeniu lekarskim jedynie do dnia 29 kwietnia 2014 r. Powyższe uzasadniało zdaniem Sądu Rejonowego uchylenie decyzji organu rentowego w powyższym zakresie.

Sąd Rejonowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał K. P. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12 kwietnia 2014 r. do dnia 29 kwietnia 2014 r., uchylając zaskarżoną decyzję w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., na mocy którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Odwołująca była w toku procesu reprezentowana przez radcę prawnego, którego wynagrodzenie w związku z art. 98

§ 3 k.p.c. wliczane jest do niezbędnych kosztów procesu. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Rejonowy zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującej się kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu na podstawie § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od wyroku z dnia 3 czerwca 2015 r. Sądu Rejonowego dla Warszawy

P. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. wniósł w dniu 10 września 2015 r. organ rentowy zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- 1) błędną wykładnię przepisów prawa materialnego art. 6 w zw. z art., 59 ust. 7 i 10, art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa,
- 2) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, w tym ustalenie, że ubezpieczona po dniu 11 kwietnia 2014 r. była niezdolna do pracy oraz, że okres od dnia 30 kwietnia 2014 r. do dnia 9 czerwca 2014 r. nie powinien podlegać kontroli organu rentowego, bowiem w tym czasie odwołująca przebywała na zwolnieniu lekarskim i za ten okres nie przedstawiła zaświadczenia o zdolności do pracy,
- 3) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny materiału dowodowego w przedmiocie braku wezwania do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego pracodawcy (...) LTD z siedzibą w W..

W związku z powyższym ZUS wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania w całości albo uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podniósł, że wbrew ustaleniom Sądu I instancji zostało mu przekazane zaświadczenie (...) o niezdolności do pracy za okres od dnia 27 marca 2014 r. do dnia 9 czerwca 2014 r. wystawione przez chirurga-ortopedę doktora J. K.. ZUS wskazał, że kserokopia przedmiotowego zaświadczenia jest załączona do odwołania, a co za tym idzie w zakresie powyższego zwolnienia lekarskiego przeprowadzono kontrolę na podstawie art. 59 ust. 7 ustawy zasiłkowej. Organ rentowy stwierdził również, że nie zgadza się z opinią biegłego ortopedy, gdyż nie odnosi się ona do charakteru wykonywanej przez ubezpieczoną pracy na stanowisku dyrektora regionalnego firmy architektonicznej, która nie wiąże się z większym wysiłkiem fizycznym.

W odpowiedzi na apelację z dnia 5 października 2015 r. strona odwołująca wniosła

o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

W uzasadnieniu odwołująca się stwierdziła, że zarzuty organu rentowego zawarte w apelacji są chybione, a wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy, ponieważ został wydany w oparciu o prawidłowo ustalony stan faktyczny i oceniony materiał dowodowy.

Po rozpoznaniu apelacji organu rentowego Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja jest zasadna i jako taka podlegała uwzględnieniu z uwagi na trafność zarzutu dotyczącego niewzwania do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego pracodawcy strony odwołującej (...) LTD z siedzibą w W.. Stosownie do przepisu art. 379 pkt 5 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi, jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw.

W świetle art. 477¹¹ § 1 i 2 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 20 marca 2015 roku) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych stronami są ubezpieczony, inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, organ rentowy i zainteresowany. Zainteresowanym jest ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli osoba taka nie została wezwana do udziału w sprawie przed organem rentowym, sąd wezwie ją do udziału w postępowaniu bądź z urzędu, bądź na jej wniosek lub na wniosek jednej ze stron.

Sąd Apelacyjny w Katowicach wskazał, „zainteresowany jako osoba, która w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie występowała w charakterze strony i wobec której nie została wydana decyzja, ma nie tylko możliwość wstąpienia do procesu toczącego się z inicjatywy innych stron, ale ma również możliwość wniesienia odwołania. Jego uprawnienie wynika zarówno z pozostawania w kręgu uprawnionych (ubezpieczonych), jak i z nadanego mu charakteru strony procesu; opiera się na wspólnym z innymi ubezpieczonymi prawie, które jeszcze nie zostało ustalone, w związku z czym jego pozycja w procesie polega na współuczestnictwie materialnym (por. art. 72 § 1 k.p.c.). (...) Stronami postępowania przed sądem rozpoznającym sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych są (w znaczeniu muszą być) wszystkie podmioty materialnego stosunku ubezpieczenia społecznego, czyli osoby wymienione w art. 477¹¹ k.p.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 grudnia 2004 r., sygn. akt III AUa 2134/03)

Zasadą jest, że płatnicy składek zgłaszający do ubezpieczenia chorobowego powyżej 20 ubezpieczonych są odpowiedzialni za zawnioną nieterminową wypłatę powyższego świadczenia. Organ rentowy wypłacając świadczenie z ubezpieczenia chorobowego za płatnika składek, ustala zwiększone roszczenia składkowe. Zgodnie z powyższym, decyzja organu rentowego w przedmiocie ustalenia prawa do zasiłku chorobowego wpływa na prawa i obowiązki pracodawcy ubezpieczonej. Z tych względów Spółka zatrudniająca odwołującą winna jako zainteresowany brać udział w niniejszym postępowaniu. Pozbawienie zainteresowanej spółki możliwości obrony swoich praw z powodu braku wezwania jej do udziału w sprawie skutkuje naruszeniem przepisów kodeksu postępowania cywilnego, gdyż Spółka nie brała udziału w niniejszej sprawie. Zgodnie z linią orzecniczą Sądu Najwyższego, „pozbawienie strony możliwości obrony swych praw polega na uniemożliwieniu uczestniczenia w postępowaniu rozpoznawczym wbrew jej woli. Najczęściej zachodzi to poprzez niezawiadomianie o terminie posiedzeń, pozbawienie możliwości składania pism procesowych czy wniosków dowodowych” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 999/98).

Sąd Okręgowy zważył, że apelujący zasadnie zarzuca nieważność postępowania, którą Sąd odwoławczy jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu (art. 379 § 1 k.p.c.). Zgodnie bowiem z przepisem art. 379 pkt 5 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi, jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw.

Sąd Okręgowy nie badał więc zasadności pozostałych zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia art. 6 w zw. z art. 59 ust. 7, art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Wobec braku wezwania zainteresowanego do udziału w sprawie w toku postępowania przed Sądem Rejonowym doszło bowiem do nieważności postępowania, co skutkowało zniesieniem postępowania w całości

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd I instancji winien rozpoznać niniejszą sprawę przy udziale odwołującej się, organu rentowego oraz pracodawcy odwołującej się wskazanego w zaskarżonej decyzji Spółki (...) LTD z siedzibą w W.. Sąd Rejonowy nie dostrzegł bowiem, że pracodawca odwołującej się brał udział w postępowaniu przed organem rentowym, o czym świadczy powiadomienie go o treści decyzji z dnia 15 kwietnia 2014 roku. Sąd przeprowadzi więc ponownie postępowanie uwzględniając już zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności dowód z opinii biegłych sądowych.

Sąd Okręgowy zważył ponadto, co następuje: w pkt. 2 zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy „w pozostałej części uchylił zaskarżoną decyzję” nie wskazując w uzasadnieniu podstawy prawnej takiego rozstrzygnięcia. Jak wynika z przepisu art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c.

(w brzmieniu obowiązującym przed dniem 20 marca 2015 roku) sąd oddala odwołanie, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia. W razie uwzględnienia odwołania sąd zmienia zaskarżoną decyzję w całości lub w części i orzeka co do istoty sprawy. W niniejszej sprawie nie zaistniała przy tym sytuacja określona w § 4 tego przepisu pozwalająca Sądowi na uchylenie decyzji organu rentowego, ani też w przepisie art. 477^{14a} k.p.c.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie w całości i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

SSO Marcin Graczyk SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Renata Gąsior

Zarządzenie: 1. odpis orzeczenia wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu

2. akta zwrócić Sądowi Rejonowemu